

den selvfølgelig i en svagere udgangsposition, når næste angreb sættes ind.

Venstresocialisterne afviser derfor allerede af overordnede og principielle grunde at medvirke til lovforslagets gennemførelse. Hermed er også sagt, at det for venstresocialisterne ikke blot er et spørgsmål om at give lovindgrebet et andet indhold, men også om at håndhæve principperne om fri aktionsret og at hindre statsmagten i at blande sig i arbejdsmarkedets forhold.

Regeringsindgrebet taler kun arbejdsgiverne sag. På intet punkt indeholder lovforslaget elementer af de krav, der er fremført fra hundreder af arbejdspladser, klubber og fagforeninger. Dyrtdis- og taktreguleringen er stadig væk suspenderet, og end ikke et lavtlønsværn er kommet med. Arbejdstidsnedsættelsen har fået en udformning, der svarer til $\frac{1}{40}$ af det oprindelige krav (1 time pr. uge i 1 kvartal mod 5 timer pr. uge i 8 kvartaler), eller sagt på en anden måde: $1\frac{1}{2}$ minut pr. dag i hele overenskomstperioden, og hvad med den fulde løn- og personalekompensation? Rammerne for lønstigningerne er endvidere så snævre, at der i overenskomstperioden vil ske et reallønsfald svarende til gennemsnitligt 3 pct. pr. år, men naturligvis med variationer, således at svagt organiserede arbejdergrupper må påregne endnu større reallønsfald. Her tænkes bl.a. på en række typiske kvindeerhverv som hotel- og restaurationsområdet, Kvindeligt Arbejderforbunds område og HK-butiksområdet, men også på det offentlige område, hvor den lønsam på 0,5 pct., der skal bruges til specielle spørgsmål, for en mindre dels vedkommende tænkes brugt til forhøjelse af cheflønninger og en langt større del til forhøjelse af lønningerne til specielle grupper som f.eks. EDB-folk. Dette vil have som konsekvens, at der kun bliver nogle småører, hvis overhovedet nogen, tilbage til de lavest betalte grupper inden for det offentlige område, f.eks. postarbejdere og kontorassistenter for at tage et par eksempler.

Kvindepolitisk er der særlig grund til at tage afstand fra forslaget.

På minimallønsområdet er de nævnte til 2 henholdsvis 1,5 pct. fastlagte lønrammer maksimumsgrænser, som de enkelte områder selv skal ud at forhandle sig frem til, og her vil kvindeområderne som nævnt trække de korteste strå. Og det samme vil ske i forde-

lingen af puljen på 0,5 pct. inden for det offentlige, hvor kvinderne ikke er placeret hverken som chefer eller i de specielle grupper, der tænkes belønnet ekstraordinært, men generelt i bunden af jobhierarkiet. Og så vil udformningen af arbejdstidsnedsættelsen ved slutningen af overenskomstperioden med stor sandsynlighed blive praktiseret som en daglig arbejdstidsnedsættelse – om fredagen. Kvindepolitisk aktive i kvindebevægelsen som i fagbevægelsen har derimod med stor styrke argumenteret for, at arbejdstidsnedsættelsen skulle være en daglig nedsættelse – hver dag.

Efter venstresocialisternes opfattelse er inddragelsen af det offentlige område i overenskomstindgrebet udtryk for arbejdsgiverpartens misbrug af sin dobbeltrolle som arbejdsgiver og som lovgiver. De overenskomstansatte medlemmer af Akademikernes Centralorganisation i arbejdsministeriet har således ved skrivelse af 28. marts 1985 til folketingets arbejdsmarkedsudvalg givet udtryk for følgende:

»I øvrigt har de offentlige arbejdsgivere heller ikke villet gå ind i seriøse forhandlinger vedrørende de specielle krav. Det er efter vores opfattelse helt urimeligt, at regeringen griber ind, længe før det har vist sig, om parterne kunne forhandle sig til rette. Finansministeren har efter vores mening benyttet sig af sin dobbeltrolle som arbejdsgiver og som initiativtager til lovgivning på en sådan måde, at vi ikke kan have tillid til, at der vil ske reelle forhandlinger inden for vores område.«

Tilsvarende tilkendegivelser foreligger fra en lang række andre offentligt ansatte, f.eks. inden for undervisnings-, social- og pædagogsektoren. Venstresocialisterne er enige i disse tilkendegivelser og ønsker i særlig grad at understrege, at netop det offentlige arbejdsmarked i forvejen er belagt med snævre rammer for aktionsretten, hvorfor en sådan optræden fra arbejdsgiverparten er ensbetydende med den totale suspension af de offentligt ansattes mulighed for at påvirke deres egne løn- og arbejdsforhold, indkomstpolitikens yderste konsekvens.

Dertil kommer, at de offentligt ansatte gennem udformningen af de seneste overenskomster har oparbejdet et lønefterslæb, der efterhånden er ganske betydeligt, og lovforslagets udformning indebærer, at dette efterslæb videreføres med fortsat reallønsudhu-